

MÉS INFORMACIÓ

<https://blocs.xtec.cat/litcatbatx/2020/06/15/laura-a-la-ciutat-dels-sants-de-miquel-llor>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

 **Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Avinguda del Parc, 280
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Ens trobarem el dia:
8 d'octubre de 2024, 19h.
Moderadora: Maria Pons

Miquel Llor *LAURA A LA CIUTAT DELS SANTS*

Miquel Llor i Forcada neix a Barcelona el 3 de maig de 1894. Els Llor procedien de l'Espluga de Francolí i els Forcada, de Vic, ciutat amb la qual l'autor manté molts vincles i la fa escenari de la seva novel·la més popular: *Laura a la ciutat dels sants*. Els tres germans Llor –Miquel era el segon– queden orfes de mare de joves. A més, l'adolescència de l'autor està marcada per una deformació física: una desviació de la columna vertebral, coneguda tècnicament com l'escoliosi de l'adolescència. Possiblement aquest fet propicia el caràcter retret. S'aficiona a la música i el teatre (sarsuela, opereta i òpera italiana), arts que el

fan interessar per conèixer l'italià i el francès. Comença a treballar d'aprenent en una impremta. Després treballa d'oficinista a la Maquinista Terrestre i Marítima. Durant tots aquells anys viu a l'ombra del seu germà gran, Joan, amb qui col·labora en l'elaboració de patents industrials. Assisteix a uns cursos de català i de literatura catalana, organitzats per la Mancomunitat de Catalunya i impartits pel director de la Biblioteca de Catalunya, Jordi Rubió i Balaguer. El 1923 s'inscriu a la secció de literatura de l'Ateneu Barcelonès, circumstància que el posa en contacte amb els ambients literaris que l'animen a escriure primer un esborrany de novel·la titulat *Llibre del senyor Jeroni*, que poc després convertiria en la seva primera obra: *Història grisa* (1925). Llor neix literàriament, si fa no fa, per l'època que Carles Riba i Josep Maria de Sagarra polemitzaven sobre quin havia de ser el nou model de novel·la catalana. I és just en aquest moment que una nova generació de joves (Carles Soldevila, Francesc Trabal, Cèsar August Jordona, Llorenç Villalonga) creen

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

novel·listiques fugint dels dictàmens i criteris de les generacions anteriors, com el Noucentisme, que havia minimitzat el valor d'aquest gènere.

La represa de la novel·la catalana de finals dels vint i principis dels trenta no té lloc només pel fet que una nova generació torna a escriure novel·la, sinó pel fet que ho fa sense complexos, modernitzant el gènere segons els nous corrents literaris de la novel·listica europea. En aquest sentit, l'obra de Llor és paradigmàtica, mostra influències

de Joyce, Proust, Gide, Svevo, Moravia, Dostoievski, i sobretot, de Sigmund Freud, referent rupturista de pensament en aquells anys.

Precisament, la segona novel·la, *Tàntal* (1928), és titllada d'immoral pel seu freudisme, que xoca amb el puritanisme dominant. S'inicia com a contista amb la publicació del recull *L'endemà del dolor*, guardonat amb el premi extraordinari concedit per l'Ajuntament de Girona (1930). Aquell mateix any entra a treballar a la secció de cultura de l'Ajuntament de Barcelona i, a partir de 1934, es converteix en el responsable de la secció de correcció ortogràfica dels escrits en català.

Paral·lelament, la novel·la *Laura a la ciutat dels sants* obté el premi Joan Crexells (1930) i el reconeixement dels lectors i la crítica. Hi planteja la història d'una noia barcelonina, refinada, sensible i amable que es casa amb un propietari rude i acabalat de Comarquinal. Laura –que representa el món urbà i cosmopolita– és víctima del món hipòcrita de la ciutat mitjana d'ambient rural.

Amb la Guerra Civil, l'evolució literària de tota una generació queda tallada. En la immediata postguerra, Miquel Llor opta per l'aïllament literari. Després de passar una rigorosa depuració política, continua treballant a l'Ajuntament durant una bona colla d'anys.

L'any 1946, l'Editorial Selecta compra els drets de la seva obra anterior, que és reeditada amb fortuna desigual. L'any 1947 publica *El somriure dels sants*, on rectifica plantejaments crítics i agosarats de *Laura a la ciutat dels sants*. El mateix any apareix el recull de narrativa *Cinc contes*, publicat però amb la falsa data de 1935 per esquivar la prohibició de publicar en català. I en l'última novel·la, *Un camí de Damasc*, premi Joanot Martorell (1958), hi analitza la figura d'un obrer convertit en burgès amb una sèrie de reflexions morals que demostren els canvis radicals que han transformat l'autor.

Després de jubilar-se es dedica de ple a les antiguitats (Galeria L'Aura, a Tossa de Mar), una activitat complementària que ja havia dut a terme durant molts anys. Col·labora com a jurat en diversos certàmens literaris com el de Cantonigròs i el premi Víctor Català.

Miquel Llor mor a Barcelona, el 2 de maig del 1966.

"[...] *Laura a la ciutat dels sants* assenyala el moment de la màxima plenitud de Llor com a creador. Amb aquesta obra, però, l'autor entronca amb un tipus de novel·la vuitcentista –diferentment de *Tàntal*, més moderna de concepció–, tant per la creació d'un personatge central afectat del que se sol denominar bovarisme i que ens recorda nombroses heroïnes que en pateixen, com per l'escenari escollit per a emmarcar-la: un ambient provincià on el temps sembla haver-se parat. A *Laura a la ciutat dels sants* notem, semblantment a l'obra anterior, dues influències determinants: la de Dostoievski i la de Freud. Però, també, podríem esmentar la de Moravia i Gide, menys importants, però, que es reflecteixen en la voluntat, per part de Llor, de reproduir uns ambients determinats –bàsicament el nucli familiar– caracteritzats per la incomprensió i la duresa. Així Laura, molt diferent aparentment dels herois de Dostoievski, s'hi relaciona perquè és un ésser mancat d'arrels que, d'una manera o altra, la casa representa."

"El sexe sembla ara a *Laura a la ciutat dels sants* la clau que ens pot explicar tots els personatges de l'univers de ficció, sia un sexe plenament acceptat, però degradant, segons la concepció de Llor –Tomàs i Pere i, darrerament d'ells, els altres homes– o un sexe reprimat –Teresa i tot Comarquinal que ella simbolitza–; hi ha, també, una altra opció possible, que seria la de la sublimació de l'instint sexual –el cas de mossèn "Ferro Vell"–, representació de l'artista. Perquè la modernitat de Llor com a novel·lista prové, molt possiblement, de la seva plena incorporació del freudisme al seu univers de ficció; i així, sota una estructura més aviat tradicional, s'hi amagarien uns aires innovadors."

(Carme Arnau. "Els joves: Els marginats", dins Riquer/Molas/Comas, *Història de la Literatura Catalana*. Barcelona: Ariel, 1987, vol X, p. 52-62)

"Com els altres companys de generació (Soldevila, Trabal, Jordana, Arbó...), és un escriptor que intenta trobar nous camins a la novel·la sense grans innovacions estructurals però també sense l'aprensió que aquest gènere causava als noucentistes anteriors. Es podria dir que la seva gran aportació a la normalització de la llengua narrativa, una aspiració de tot el segle, va ser precisament aquesta novel·la "normal". Escriptor de prosa treballada i de gran profunditat temàtica, Llor ha estat considerat el menys intel·lectualista de la seva generació però el més narrador. Aquestes qualitats sí que van perdurar-li al llarg de tota la seva producció literària."

(Ramon Sargatal; Susanna Canal. *Diccionari d'escriptors en llengua catalana*. Barcelona: Edicions 62, 1998)

<https://www.escriptors.cat>